

ΠΙΤΕΡ ΛΕΡΑΝΤΖΙΣ

Ο ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SEVEN WONDERS – THE COLOSSUS RISES

Από τις Εκδόσεις Harper, Νέα Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ:

Τα επτά θαύματα του κόσμου (Βιβλίο 1) – Ο Κολοσσός της Ρόδου

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Peter Lerangis

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Joe Merkel

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© HarperCollins Publishers, 2013

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Torstein Norstrand, 2013

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2014

ISBN 978-618-01-0541-4

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΠΙΤΕΡ ΛΕΡΑΝΤΖΙΣ

Ο ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

*Μετάφραση:
Τατιάνα Σταυρουλάκη*

Το Μοναστήρι

*Για τους συνταξιδιώτες μου.
Όλους εσάς.*

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΓΕΝΗΣ

ΤΗ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΗΤΑΝ προγραμματισμένο να πεθάνω, ένας θεόρατος, ξυπόλυτος άντρας με κόκκινη γενειάδα πέρασε περπατώντας άτσαλα μπροστά από το σπίτι μου. Το ανυπόφορο κρύο δεν έδειχνε να τον ενοχλεί, αλλά σίγουρα το πρωινό που είχε φάει δεν ήταν πολύ καλής ποιότητας, γιατί άφησε ένα ρέψιμο εκκωφαντικό σαν πυροβολισμό.

Ξυπόλυτοι γίγαντες που μοιάζουν με Βίκινγκς και ρεύονται δυνατά δεν είναι και ιδιαίτερα συνηθισμένη περίπτωση στο Μπέλβιλ της Ιντιάνα. Όμως δεν πρόλαβα να δω τον άντρα από κοντά.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, εγώ, ο Τζακ Μακ Κίνλεϊ, μέσα στην ίδια την κρεβατοκάμαρά μου, έγινα θύμα της επίθεσης ενός ιπτάμενου ερπετού.

Άραγε θα είχα γλιτώσει αν είχα βάλει ξυπνητήρι; Είχα ξευχτήσει διαβάζοντας για το τεστ μαθηματικών, και δυστυχώς κοιμάμαι σαν τούβλο. Ο μπαμπάς δε θα με ξυπνούσε – έλειπε στη Σιγκαπούρη για δουλειές. Και η Βανέσα, η οικιακή βοηθός, που καμιά βοήθεια δε μου

πρόσφερε, πάντα κοιμόταν μέχρι το καταμεσήμερο.

Χρειαζόμουν κάτι αληθινά δυνατό. Κάτι που θα διέκοπτε οπωσδήποτε τον αβυσσαλέο ύπνο μου. Τότε, παρατήρησα στο γραφείο μου τον κώνο από πεπιεσμένο χαρτί, δημιούργημά μου για ένα πείραμα φυσικής τον προηγούμενο μήνα: ολίδιος με ηφαίστειο και ακόμη γεμάτος σόδα. Πήγα λοιπόν στην καφετιέρα του μπαμπά και, αφού τη γέμισα με ξίδι, την ένωσα με το ηφαίστειο χρησιμοποιώντας έναν πλαστικό σωλήνα. Ρύθμισα τον χρονοδιακόπτη για τις 6:30 π.μ., οπότε η καφετιέρα θα έριχνε το ξίδι μέσα στο ηφαίστειο προκαλώντας χημική αντίδραση. Στη βάση του κώνου τοποθέτησα ένα μικρό σακουλάκι, για να μαζέψει το πηχτό υγρό που θα προέκυπτε. Μέσα στο σακουλάκι έβαλα μια μπάλα του μπιλιάρδου, η οποία θα κυλούσε μέχρι τον καταπέλτη με το ελατήριο, που αναπαυόταν στην καρέκλα μου. Και από τον καταπέλτη θα απελευθερωνόταν ο μεγάλος, πλαστικός Ασχημόσαυρος – κατακόκκινος, με κεφάλι αετού, σώμα λιονταριού και κυνόδοντες.

Μπανγκ! Όταν το κατοικίδιό μου θα χτυπούσε με φόρα στον τοίχο, θα ξυπνούσε ακόμη και νεκρούς. Τέλεια ιδέα, έτσι;

Όχι απόλυτα. Περίπου στις 6:28 έβλεπα για πολλοστή φορά τον ίδιο εφιάλτη: έτρεχα απεγνωσμένα μέσα σε μια ζούγκλα φορώντας έναν αρχαίο χιτώνα, κυνηγημένος από κάτι τέρατα σαν γουρούνια που με λιγουρεύονταν και γρύλιζαν σατανικά, κάτω από έναν ουρανό θολό και καπνισμένο. Φανταστικό, έτσι; Συνήθως ξυπνούσα τη στιγμή που ανοιγόταν μπροστά στα πόδια μου ένα μαύρο βάραθρο.

Μα αυτή τη φορά έπεσα. Στο σκοτεινό κενό. Στον θάνατο.

Αλλά καθώς ένιωσα ότι κάπου προσγειωνόμουν, στην αληθινή ζωή reύτηκε ο Αεροβόλος Γίγαντας. Και ξύπνησα.

Επίσης, η καφετιέρα-ξυπνητήρι λειτούργησε. Ο Ασχημόσαυρος εκτοξεύτηκε λίγα εκατοστά μακριά από τον τοίχο, ακριβώς στο κεφάλι μου.

Κάπως έτσι, για να μη σας τα πολυλογώ, ξεκίνησε το χειρότερο πρωινό της ζωής μου. Το τελευταίο πρωινό που θα ξυπνούσα στο δωμάτιό μου.

«@%·&!» ούρλιαξα (καταλαβαίνετε, δεν μπορώ να σας πω ακριβώς τις λέξεις).

Πετάχτηκα από το κρεβάτι στριγκλίζοντας. Τότε έπιασα με την άκρη του ματιού μου τον Κοκκινογένη στο πεζοδρόμιο. Πράγμα που με έκανε να πέσω στο πάτωμα, αφού δεν είχα καμία όρεξη να με δει σε αυτή την κατάσταση ένας ξένος, έστω και ξυπόλυτος. Δυστυχώς, ο ποπός μου βρήκε μια από τις μυτερές φτερούγες του Ασχημόσαυρου, οπότε ξαναπετάχτηκα όρθιος, στριγκλίζοντας πάλι. Θα συμφωνήσετε ότι παραήταν πολλές οι στριγκλιές για ένα αγόρι που μόλις είχε κλείσει τα δεκατρία.

Απέμεινα εκεί, σφίγγοντας τα δόντια και μετανιώνοντας πικρά που δεν είχα καταφύγει στο κλασικό, άκακο ξυπνητήρι. Φαντάστηκα τη Βανέσα να με κατσαδιάζει: *Σκέφτεσαι υπερβολικά, Τζακ*. Περίπου εκατό φορές τη μέρα άκουγα το ίδιο τροπάρι. Ίσως επειδή πραγματικά σκέφτομαι πολύ. Πάντα έτσι ήμουν.

Σηκώθηκα, πιάνοντας το πονεμένο μου κεφάλι. Ο Κοκκινογένης προχωρούσε ακάθεκτος, τσαλαπατώντας το πεζοδρόμιο.

«Την επόμενη φορά βάλε σιγαστήρα», μουρμούρισα νευριασμένος καθώς πήγαινα τρεκλίζοντας στην τουαλέτα.

Κανονικά, θα είχα αναρωτηθεί ποιος ήταν και τι γύρευε εδώ πέρα. Όμως ο εφιάλτης πλανιόταν ακόμη στο μυαλό μου, σαν μυρωδιά χαλασμένου τυριού. Προσπάθησα να τον αντικαταστήσω με μαθηματικές σκέψεις. Δυστυχώς, η απαίσια αίσθηση παρέμεινε ολόιδια.

Κοιτάζοντας τον καθρέφτη, διαπίστωσα ότι ο Ασχημόσαυρος είχε αφήσει πληγή στο μέτωπό μου. Όχι πολύ βαθιά, αλλά άσχημη. Και έτσουζε.

Άνοιξα τη βρύση, έβρεξα ένα πανί και παραμέρισα τα μαλλιά μου, που είχαν γίνει καφετιά σαν τρίχωμα αρουραίου από το αίμα, για να πλύνω το σκίσιμο. Καθώς το καθάριζα προσεκτικά, παρατήρησα μια ξανθιά τούφα να εξέχει από το πίσω μέρος του κεφαλιού μου.

Παράξενο. Δεν την είχα ξαναδεί. Χωρίς τον μπαμπά να με πρήζει, είχα αφήσει αρκετό καιρό να περάσει χωρίς να κουρευτώ. Τώρα, οι ξανθές τρίχες πετάγονταν σαν κομμένα καλώδια. Όπως έσκυβα για να τις δω καλύτερα, ένα ξαφνικό τρίξιμο μ' έκανε να γυρίσω απότομα.

«Βανέσα;» φώναξα.

Αχά! Μάλλον με είχε ακούσει όταν στρίγκλιζα και κρυβόταν πίσω από την πόρτα, βέβαιη πως θα της έριχνα το φταίξιμο για ό,τι κι αν είχε συμβεί, ως συνήθως. Όμως όχι, δεν ήταν εκεί.

Το ρολόι της τουαλέτας έδειχνε 6:39. Έπρεπε να φύγω στις 6:45 το αργότερο. Αλλά ήθελα οπωσδήποτε να ξαναδώ την ξανθιά τούφα. Είχα ακόμη χρόνο.

Στο ντουλαπάκι πάνω από τον νιπτήρα βρήκα εκεί-

νο τον καθρέφτη χειρός που είχα χρόνια ολόκληρα να αγγίζω. Τον είχαμε αγοράσει μαζί με τον μπαμπά όταν πήγαινα στη δευτέρα δημοτικού, για μια εργασία στα καλλιτεχνικά. Στον πλαστικό του σκελετό είχα χαράξει μερικές λέξεις.

Τον στριφογύρισα στα χέρια μου. Στο πίσω του μέρος είχα ενσωματώσει μια φωτογραφία: εγώ, τεσσάρων χρονών, με ένα φουσκωτό, χειμωνιάτικο μπουφάν, κατέβαινα μια πλαγιά μέσα σ' ένα έλκηθρο. Το κάτασπρο χιόνι τώρα έδειχνε κιτρινοπράσινο από την πολυκαιρία. Η μαμά στεκόταν στην κορυφή του λόφου γελώντας πλατιά, με την αγαπημένη της, φοιτητική μάλλινη ζακέτα. Ο μπαμπάς, στους πρόποδες, κοίταζε αμέριμνος κάπου

μακριά. Ήταν το παιχνίδι μας: θα ορμούσα στα πόδια του με το έλκηθρο κι εκείνος θα έπεφτε κάτω διπλωμένος στα δύο, παριστάνοντας τον ξαφνιασμένο. Ύστερα, θα με έσερνε στην κορυφή του λόφου και θα κάναμε το ίδιο πάλι από την αρχή.

Χαμογέλασα μελαγχολικά. Εκείνα τα χρόνια το παιχνίδι μας μου φαινόταν ξεκαρδιστικό. Ό,τι κι αν συνέβαινε ήταν χαρά. Η ζωή μας ήταν τέλεια πριν πεθάνει η μαμά. Πριν αρχίσω να βλέπω εφιάλτες. Πριν ο μπαμπάς αποφασίσει να αποφεύγει με κάθε τρόπο το σπίτι μας.

Γυρνώντας την πλάτη μου στον μεγάλο καθρέφτη, σήκωσα ψηλά τον μικρό για να δω το πίσω μέρος του κεφαλιού μου. Τότε συνειδητοποίησα ότι η ξανθιά τούφα δεν ήταν ξανθιά, αλλά άσπρη. Και δεν ήταν μονάχα μια δυο τριχούλες – ήταν πάρα πολλές, σε όλο μου το κεφάλι. Όταν μάλιστα πατίκωσα τα μαλλιά μου, αντιλήφθηκα ότι είχαν ένα συγκεκριμένο σχήμα, σαν Λ. Δοκίμασα να τις ξύσω δυνατά, μήπως τυχόν και η ασπρίλα προερχόταν από μπογιά ή κάποιον λεκέ. Αλλά δεν έγινε τίποτα. Τα μαλλιά μου είχαν αλλάξει χρώμα. Σαν κάτι καρτούν, όπου τα μαλλιά ασπρίζουν από φόβο ή φρίκη. Άραγε ο Ασχημόσαυρος ήταν η αιτία; Οι συμμαθητές μου στο σχολείο θα με κορόιδευαν αλύπητα.

Τι θα με συμβούλευε η μαμά; *Φόρεσε ένα καπέλο.*

Βούρτσισα βιαστικά τα δόντια μου. Παίρνοντας μαζί μου τον καθρέφτη για την περίπτωση που θα ήθελα να ξαναδώ το μυστηριώδες σχήμα, έτρεξα στο δωμάτιό μου και άρπαξα το μπουφάν μου. Κάτω από τη χαρτοσακούλα του χάμπουργκερ που είχα φάει χτες πρόβαλλε η άκρη του μάλλινου σκούφου μου. Έτριψα το ξεραμένο

κέτσαπ και μερικές στεγνές σταγόνες παγωτού από τη μια του πλευρά. Ευτυχώς δε μύριζε. Τον φόρεσα όπως όπως, πέταξα το βιβλίο των μαθηματικών στον σάκο μου κι όρμησα έξω από την τουαλέτα.

Η ώρα ήταν 6:43.

Στην κορυφή της σκάλας, χτύπησε το κινητό μου.

Μπαμπά!

Τώρα μάλιστα. Το ραντεβού μας μέσω *Σκάιπ*, κάθε Τετάρτη στις 6:30 το πρωί. Το είχα ξεχάσει εντελώς – προφανώς και ο μπαμπάς το ίδιο, εφόσον άργησε ένα τέταρτο. Τη μέρα του τεστ μαθηματικών!

Έτρεξα κάτω. Ο μπαμπάς επέμενε να του απαντάω από το σαλόνι, καθισμένος στον καναπέ και με την κάμερα ανοιχτή, για να είναι σίγουρος ότι δεν είχα καταστρέψει τίποτα στο σπίτι.

Ο μπαμπάς είναι μανιακός με την τάξη. Εγώ είμαι μανιακός με την αταξία. Και ο χρόνος μου ήταν ελάχιστος. Σε πέντε κλήσεις θα απαντούσε ο τηλεφωνητής. Μόλις έφτασα λαχανιασμένος στο σαλόνι, πέταξα στο κέντρο του χαλιού ένα κουβάρι από καλώδια και χειριστήρια μαζί με δυο κιθάρες, μερικά κόμικς, τρία πουλόβερ, αρκετά ζευγάρια άπλυτες κάλτσες, μερικά κουτιά από κινέζικο φαγητό, κάτι απομεινάρια πίτσας και μια μισοφαγωμένη σοκολάτα.

Μπιιιπ...

Από τη μέση του σωρού, ξέθαψα έναν γάντζο ενωμένο με τέσσερα καλώδια δεμένα στις άκρες του χαλιού. Πέρασα τον γάντζο σε μια τροχαλία, που την είχα στερεώσει ψηλά στον κρίκο του πολυέλαιου. Μ' ένα δυο δυνατά τραβήγματα, το χαλί σηκώθηκε στον αέρα σαν

σάκος του Αϊ-Βασίλη, αφήνοντας από κάτω του ένα πεντακάθαρο, λαμπερό ξύλινο πάτωμα.

Μπιιιπ...

6:44.

Βουτώντας στον καναπέ, απάντησα στην κλήση.

«Έλα, μπαμπάκα! Εεε... δεν έχω πολύ χρόνο για...»

«Πουλήστε στα πέντε και μισό!» γάβγισε ο μπαμπάς. Έβλεπα μόνο το χέρι του. «Και κλείστε την πόρτα! Βρίσκομαι σε τηλεφωνική συνδιάσκεψη!»

Ξαφνικά, το πρόσωπό του γέμισε την κάμερα. Μου χαμογελούσε ευτυχισμένα. Χαμογέλασα κι εγώ. Αυτό ήταν το τέλος της μέρας του στη Σιγκαπούρη. Έδειχνε εξαντλημένος, σαν να είχε τρέξει μαραθώνιο μ' έναν πεθαμένο γορίλλα δεμένο στην πλάτη του. Μου έλειπε πάρα πολύ. Πόσο θα ήθελα να δούλευε πιο κοντά στο σπίτι μας.

Αλλά τώρα, τέτοια ώρα που με πήρε, θα αργούσα στο σχολείο.

«Τζακ, αγοράκι μου! Συγγνώμη που καθυστέρησα!» απολογήθηκε ο μπαμπάς. «Το σαλόνι είναι άψογο! Μα... πού είναι το χαλί;»

Οχ. Έγειρα το τηλέφωνο έτσι ώστε να δείχνει μόνο τον τοίχο πίσω μου.

«Μάλλον το πήγε για καθάρισμα η Βανέσα. Όμως, μπαμπά, πρέπει πραγματικά να φύγω...»

«Για καθάρισμα; Γιατί, το λέρωσε;»

«...έχω ένα τεστ μαθηματικών σήμερα...»

«Θα τα πας περίφημα!» με διαβεβαίωσε ο μπαμπάς. «Θυμάσαι τη φιλοσοφία της οικογένειας Μακ Κίνλεϊ;»

«Κάθε πρόβλημα είναι μια λύση που ακόμη δεν έχει βρεθεί».

«Εύγε! Αλήθεια, είδες το άρθρο που σου έστειλα για εκείνο το καημένο παιδί, τον Κρομάρτι; Εκείνο που πέθανε καθώς έπαιζε μπόουλινγκ, στο Σικάγο;»

Έλεος. Η ενημέρωση του μπαμπά για την επικαιρότητα περιλάμβανε μόνο θλιβερές ιστορίες και τραγωδίες με θανάτους παιδιών. Και αμέσως μετά, μια σχετική διάλεξη. Για να μάθω να είμαι εξαιρετικά προσεκτικός.

Στραβοκοίταξα το ρολόι μου. 6:46.

«Μάλλον όχι. Ίσως έσβησα το μείλ κατά λάθος. Λοιπόν, ευχήσου μου καλή τύχη!» Καθώς σηκώνομαι, παραπάτησα και κόντεψα να ρίξω το τηλέφωνο. Άρπαξα ενστικτωδώς το μπράτσο του καναπέ για να κρατήσω την ισορροπία μου.

«Τζακ, είσαι καλά;» Ο μπαμπάς χλώμιασε απότομα. «Τι είναι αυτό το σημάδι στο μέτωπό σου; Κόπηκες; Έπεσες;»

«Όχι!» τον καθησύχασα. «Χρησιμοποίησα ένα ιπτάμενο παιχνίδι αντί για ζυπνητήρι».

Συνειδητοποίησα αμέσως πόσο τρελό ακούστηκε αυτό που είπα.

«Ορίστε;» ρώτησε αποσβολωμένος ο μπαμπάς.

Ένωθα αδύναμος και κουρασμένος. Παίρνοντας δυο τρεις βαθιές ανάσες, προσπάθησα να δείχνω ατάραχος, όμως παραπάτησα πάλι, και αυτή τη φορά σκόνταψα στο σκοινί της τροχαλίας.

Πολύ κακή εξέλιξη. Μ' έναν εκκωφαντικό γδούπτο, το χαλί γκρεμίστηκε στο πάτωμα σηκώνοντας ένα σύννεφο σαν πυρηνική έκρηξη. Γύρισα απότομα το τηλέφωνο.

«Τι ήταν αυτό;» φώναξε ο μπαμπάς.

6:47. Πώς θα κατάφερνα να γλιτώσω;

«Τίποτα!» είπα αθώα.

Ο μπαμπάς γούρλωσε τα μάτια.

«Κάτι δεν πάει καλά εκεί. Είμαι βέβαιος. Έρχομαι με την επόμενη πτήση».

«Τι;» Ήταν η σειρά μου να γουρλώσω τα μάτια. Αυτό ήταν πρωτόγνωρο. Συνήθως ο μπαμπάς δεν άφηνε τη δουλειά του για κανέναν απολύτως λόγο. Και συνήθως εκείνος τέλειωνε απότομα την κουβέντα, όχι εγώ. «Αλήθεια το λες;»

Ο μπαμπάς με κοίταζε μ' έναν τρόπο παράξενο.

«Πρόσεχε πάρα πολύ μέχρι να έρθω. Να είσαι συνεχώς μαζί με τη Λορίσα. Πες της να σε πάει εκείνη στο σχολείο».

«Βανέσα», τον διόρθωσα. «Η Λορίσα παραιτήθηκε. Όπως και η Ράντι».

«Καλά, καλά. Μη μένεις μόνος σου, Τζακ», επανέλαβε ο μπαμπάς. «Πρόσεχε. Και καλή επιτυχία στα μαθηματικά».

«Ευχαριστώ! Γεια σου, μπαμπά! Σ' αγαπάω!» Η εικόνα τρεμόσβησε και χάθηκε.

Τέλος.

6:48. Σχολείο, ολοταχώς!

«Βανέσα!» ούρλιαξα μπαίνοντας στην κουζίνα. Καθώς άρπαζα δυο σακουλάκια καραμέλες με γεύση φρούτων από τον πάγκο, το μάτι μου έπεσε σ' ένα σημείωμα κολλημένο με σελοτέιπ στο ψυγείο.

Όρμησα σαν τρελός στο δωμάτιό της. Το βρήκα πεντακάθαρο, τακτοποιημένο και εντελώς άδειο.

Άλλη μια καταστροφή που θα έπρεπε να εξηγήσω στον μπαμπά.

Διώχνοντας προς το παρόν το γεγονός από το μυαλό μου, βγήκα επιτέλους από την πίσω πόρτα και έτρεξα σαν σίφουνας στο γκαράζ για το ποδήλατό μου.

Κούμπωσα καλά το μπουφάν μου γιατί το κρύο ήταν τσουχτερό.

Καθώς έτρεχα πάνω στο πεζοδρόμιο, έστριψα δεξιά και κατευθύνθηκα για το σχολείο.

Αν ήταν και ο Κοκκινογένης εκεί γύρω, εγώ δεν τον είδα.

ΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ

«ΕΙ, ΣΟΥΠΕΡΜΑΝ, ΠΡΟΣΕΧΕ!»

Δεν άκουσα την προειδοποίηση. Κόντευα να φτάσω στο σχολείο. Ήμουν ακριβώς στην τελευταία, απότομη στροφή στη γωνία του προαύλιου. Κανονικά, εκεί κατεβαίνω από το ποδήλατο και το προχωράω πεζός, αλλά τώρα βιαζόμουν απεγνωσμένα. Έτσι κι αλλιώς, όμως, συνήθως κανένας λογικός άνθρωπος δε στέκεται σ' εκείνο το επικίνδυνο σημείο.

Αλλά η κατηγορία των λογικών ανθρώπων δεν περιλαμβάνει τον Μπάρι Ριζ, τον πιο διάσημο εξυπνάκια και νταή στο μεικτό Δημοτικό και Γυμνάσιο «Μόρτιμερ Ριζ».

Να λοιπόν, η φάτσα του Μπάρι ακριβώς απέναντί μου, με τα μάτια του γουρλωμένα σαν μπαλάκια του τένις. Όπως πάντα, ασχολιόταν με το αγαπημένο του χόμπι, δηλαδή να τρομοκρατεί κάποιο μικρότερο παιδί. Τώρα έσκυβε με μίσος πάνω από έναν ζαρωμένο μαθητή της έκτης δημοτικού, Τζος νομίζω τον έλεγαν ή Τζορτζ.

Τα φρένα μου στρίγκλισαν, η μπροστινή μου ρόδα σπι-

νιάρισε. Ο πίσω τροχός σηκώθηκε κάθετα, το ποδήλατο ξέφυγε εντελώς από τον έλεγχο μου και εγώ βρέθηκα ξαφνικά στον αέρα διαγράφοντας μια θεαματική τροχιά. Το πρόσωπο του Μπάρι πλησίαζε με ταχύτητα φωτός. Έβλεπα καθαρά τις τρεις μαύρες τρίχες που φύτρωναν από την κρεατοελιά στο μάγουλό του.

Και τότε, συνέβη ακριβώς το χειρότερο που θα μπορούσε να συμβεί.

Μ' έπιασε.

Όταν σταματήσαμε να στριφογυρίζουμε σαν μεθυσμένοι, κρατιόμουν από πάνω του σαν άψυχο κουρελάκι.

«Χορεύουμε;» με ειρωνεύτηκε σαρδόνια.

Γύρω μου ξέσπασαν υστερικά γέλια. Όλα τα παιδιά είχαν διπλωθεί στα δύο. Ο Μπάρι κάγχαζε και κορδωνόταν σαν παγόνι, αλλά βρήκα τη δύναμη να τον σπρώξω πιο πέρα. Η ανάσα του βρομούσε, κάτι ανάμεσα σε χαλασμένη μπανάνα και ποδαρίλα.

Ο Τζος (ή Τζορτζ) σηκώθηκε τρεκλίζοντας από το έδαφος. Κανείς δεν προσφέρθηκε να τον βοηθήσει ή να μαζέψει τα βιβλία του, που είχαν σκορπιστεί σε όλο τον δρόμο.

Δεν ξέρω γιατί ο Μπάρι είχε γίνει ο χειρότερος νταής του σχολείου. Ήταν πλούσιος. Το σχολείο μας είχε το όνομα του προ-προπάππου του, ο οποίος είχε αποκτήσει ολόκληρη περιουσία κατασκευάζοντας αυτά τα μικρούλκα ασπράκια που είναι κολλημένα κάτω από το καπάκι της λεκάνης για να μην ακουμπάει και χαράζει την πορσελάνη. Προσωπικά, αν ήμουν πλούσιος και κληρονόμος μιας περιουσίας, έστω κι από τέτοια ασπράκια, θα ήμουν τρισευτυχισμένος. Δε θα τρωγόμουν να πειράζω τα μικρότερα παιδιά.

«Δε χορεύω με μαϊμούδες», απάντησα σηκώνοντας το ποδήλατό μου για να το κλειδώσω στα κάγκελα.

Έριξα μια κλεφτή ματιά στο ρολόι μου. Το κουδούνι θα χτυπούσε σε ένα λεπτό.

«Ω, ζητώ ταπεινά συγγνώμη». Ο Μπάρι πήρε το ποδήλατο μέσα από τα χέρια μου με προσποιητή ευγένεια. «Θα είναι μεγάλη μου τιμή να σε βοηθήσω μέχρι να συνέλθεις. Αν κρίνω από το καρούμπαλο στο μέτωπό σου, έχεις φάει κι άλλες τούμπες πρόσφατα».

Προσπάθησα να ξαναπάρω το ποδήλατό μου, αλλά ο Μπάρι ήταν πιο γρήγορος. Κρατώντας το γερά, κατευθύνθηκε στα κάγκελα.

«Αλήθεια, τώρα που το θυμήθηκα, έκανες άραγε την εργασία της βιολογίας;» πέταξε πάνω από τον ώμο του. «Γιατί εγώ, ξέρεις, χτες ξενύχτησα βοηθώντας τον μπαμπά μου με τα οικονομικά της επιχείρησης. Και, φυσικά, δεν είχα μυαλό για τα μαθήματα όσο πάλευα να υπολογίσω τα κέρδη. Αλλά κάτι μου λέει ότι οι απαντήσεις μου θα είναι σωστές σήμερα...»

«Όχι, Μπάρι, δε θα αντιγράψεις την εργασία μου», τον διέκοψα, αρπάζοντας τελικά το ποδήλατό μου από τα χέρια του.

«Μα... μόλις σου έσωσα τη ζωή».

Καθώς κλειδωνα, ο Μπάρι με πλησίασε απειλητικά, κάνοντας μια γκριμάτσα που έμοιαζε κάπως με χαμόγελο.

«Θα σε ανταμείψω, μην ανησυχείς...»

Προτού προλάβω να απαντήσω, έκανε απότομα δυο βήματα στο πλάι. Ο Τζος (ή Τζορτζ) έτρεχε να βρει καταφύγιο στο προαύλιο, κρατώντας στην αγκαλιά του έναν αξιοθρήνητο σωρό από χαρτιά και τετράδια. Ο Μπάρι

τίναξε ξαφνικά το χέρι του, σαν να τεντωνόταν από τον ύπνο. Βρήκε τον μικρό κατευθείαν στο στέρνο, εκσφενδονίζοντάς τον πίσω στη γωνία και σκορπίζοντας ξανά τα χαρτιά στον αέρα.

Μου ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι. Εκτός από το χτύπημα του Ασχημόσαυρου, την ιλιγγιώδη διαδρομή με το ποδήλατο, την εφιαλτική και παραλίγο μοιραία πτήση μου στη γωνία του σχολείου, τώρα ήμουν και μάρτυρας της απίστευτης κακίας του Μπάρι. Όχι, δε θα τον άφηνα έτσι, κι ας αργούσα στο τεστ των μαθηματικών.

«Εδώ λοιπόν, να η εργασία μου!» φώναξα, βγάζοντας από την τσέπη μου μια λίστα με ψώνια. «Θα την πάρεις αμέσως μόλις μαζέψεις τα πράγματα του Τζος, και αφού του ζητήσεις συγγνώμη».

«Τζορτζ», με διόρθωσε δειλά ο μικρός.

Ο Μπάρι με κοίταξε σαν να ήμουν εξωγήινος.

«Τι είπες, Μακ Κίνλεϊ;» ρώτησε στενεύοντας τα μάτια.

Έτρεμα. Και ζαλιζόμουν. Ίσως να ήταν φόβος. Αλλά γιατί να φοβάμαι τόσο πολύ αυτό τον βλάκα;

Συγκεντρώσου.

Ο Μπάρι προσπάθησε να αρπάξει το χαρτί μου, αλλά πρόλαβα να τινάξω το χέρι μου μακριά, υποχωρώντας ταυτόχρονα προς τα πίσω.

«Εμπρός, πες του ότι δε θα το ξανακάνεις. Και μη διανοηθείς να αρνηθείς».

Σφίγγοντας σπασμωδικά τις γροθιές του, ο Μπάρι έκανε μερικά βήματα μπροστά. Το κάτασπρο, αφράτο πρόσωπό του είχε γίνει μελανί. Άκουσα το κουδούνι. Ή μήπως όχι; Δεν ήμουν σίγουρος για την ακοή μου. Κάτι παράξενο μου συνέβαινε.

«Πού το ψώνισες το κοψιματάκι στο κούτελο, Μακ Κίνλεϊ; Γιατί εγώ νομίζω ότι σου χρειάζεται ένα μεγαλύτερο».

Η φωνή του ακουγόταν σαν να αντηχεί από την άκρη κάποιας μακρόστενης σήραγγας. Τον άκουγα με δυσκολία. Ένιωθα σαν κάτι να είχε μπει μέσα στο κεφάλι μου κι έπαιζε γροθιές με το μυαλό μου.

Πάσχιζα να κρατηθώ όρθιος. Τώρα πια, ούτε άκουγα αλλά ούτε έβλεπα τον Μπάρι. Υποχωρώντας ακόμη, έπεσα πάνω σ' ένα παρκαρισμένο αυτοκίνητο. Έχασα την ισορροπία μου κι άρχισα να γέρνω πέρα-δώθε. Ενστικτωδώς, άπλωσα μπροστά τα χέρια μου.

Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι είναι η άσφαλτος του δρόμου να έρχεται καταπάνω μου.

ΕΝΑ ΑΓΟΡΙ

Ο Τζακ Μακ Κινλεϊ είναι ένα συνηθισμένο παιδί με ένα ασυνήθιστο πρόβλημα: σε έξι μήνες θα πεθάνει.

ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Ο Τζακ καταρρέει σε έναν πολυσύχναστο δρόμο και μεταφέρεται σε ένα αλλόκοτο ινστιτούτο, όπου δεν υπάρχουν γονείς και τηλέφωνα, ούτε τρόπος διαφυγής, μόνο παράξενα παιδιά και φανταστικά πλάσματα. Εκεί τον υποδέχεται ένας ιδιόρρυθμος επιστήμονας με το όνομα Μπεγκάδ, και του λέει τι τον σκοτώνει: μια ασθένεια που έχει κληρονομήσει από τον πρίγκιπα ενός χαμένου πολιτισμού και η οποία τον καταστρέφει κάνοντάς τον υπερβολικά δυνατός σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα.

ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ο χαμένος αυτός πολιτισμός βυθίστηκε όταν κάποιος έκλεψε επτά μαγικά Λόκουλι και τα έκρυψε σε διάφορα σημεία του κόσμου. Ο Τζακ και οι φίλοι του πρέπει να βρουν τα Λόκουλι προτού πέσουν σε λάθος χέρια. Αν δεν τα καταφέρουν, δε θα γιατρευτούν ποτέ, ο χαμένος κόσμος θα ξαναέβει στην επιφάνεια και η ζωή όπως την ξέρουμε θα τελειώσει για πάντα.

ΕΠΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Κανείς δε ρώτησε τον Τζακ αν θέλει να γίνει ήρωας. Όμως πρέπει να γίνει.

Ένα παιδί. Μια αποστολή. Ένα πρόβλημα. Και η περιπέτεια ξεκινά με τον ΚΟΛΟΣΣΟ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ, το πρώτο μέρος της περιπετειώδους σειράς του Πίτερ Λεράντζις.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

Από 11 ετών

ISBN 978-618-01-0541-4

9 786180 105414

ΚΩΔ. ΙΜΗΧ/ΣΗΣ: 13569

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η